

ASTRID SCHOLTE

PATRU
REGINE
MOARTE

Traducere din limba engleză de
KARLA DEDU-FOTESCU

CORINTEENS

CAPITOLUL UNU

Keralie

RAZELE MATINALE ALE SOARELUI ÎNVĂLU-
iau cupola aurie a palatului, inundând Concordul cu
lumină. În timp ce toată lumea se oprea să privească în
sus – de parcă era un semn chiar de la cele patru regine –, noi
ne-am cocoțat deasupra tuturor ca niște vulturi de mare, pregătiți
să coborâm în picaj și să îi facem bucăți.

— Pe cine să alegem astăzi? m-a întrebat Mackiel.

Stătea sprijinit de un ecran imens, montat pe acoperișul unei
clădiri ce afișa ultimele Rapoarte ale Reginelor. Arăta ca un tânăr
încântător și bine îmbrăcat din Toria. Cel puțin așa *arăta*.

— Alegeri, alegeri! am spus rânjind.

S-a mutat pentru a-și pune un braț greu pe umerii mei.

— Azi cine ai chef să fii? O tânără drăguță? O domniță la
ananghie? O seducătoare șovăielnică?

Și-a țuguait buzele spre mine. Am râs și l-am împins.

— Voi fi oricine ne va aduce cei mai mulți bani.

Eu îmi alegem țintele de obicei, dar Mackiel se trezise binedis-
pus și nu am vrut să îi stric cheful. Cădea ușor în pase proaste în
ultima vreme, iar eu aș fi făcut orice ca să îl mențin pe linia de plutire.

Am ridicat din umeri.

— Alege tu.

A ridicat din sprâncenele-i întunecate înainte de a-și înclina melonul pentru a putea inspecta în continuare mulțimea. Linia de dermatograf din jurul pleoapelor sale făcea ca ochii albaștri adânciți în orbite să iasă și mai mult în evidență. Nimic nu scăpa cercetării lui atente. Un zâmbet arogant și familiar îi juca pe buze.

Aerul rece din Concord era curat, spre deosebire de duhoarea înțepătoare de alge, pește și lemn putred care ne impregnase casa din portul Toriei. Era capitala Quadarei și cel mai scump oraș din regat în care ai fi putut locui, deoarece se învecina cu Toria, Eonia și Ludia. Archia era singura regiune separată de continent.

Magazinele de la nivelul solului vindeau o varietate de bunuri aprobate, inclusiv leacuri eoniste, ultimele noutăți ludiste din domeniile modei și jucăriilor, și legume, fructe proaspete și carne conservată din Archia – toate adunate și distribuite de comercianți torieni. Țipete de copii, murmurul afacerilor și bârfe șoptite pe furiș despre regine răsunau între vitrinele magazinelor.

În spatele clădirilor se înălța o cupolă de un auriu opac, acoperind palatul și tăinuind afacerile confidentiale ce se petreceau înăuntru. Intrarea în palat era o clădire veche din piatră numită Casa Concordului.

În timp ce Mackiel căuta o țintă, își ținea degetul mijlociu în dreptul buzelor – o insultă la adresa reginelor care se ascundeau în interiorul domului lor auriu. Când mi-a surprins privirea, s-a bătut cu degetul peste buze și a rânjit.

— El, mi-a spus, privirea lui căzând pe spatele unei siluete întunecate ce cobora treptele Casei Concordului înspre aglomerata piață centrală. Adu-mi caseta lui de comunicare!

Ținta era clar un eonist. În timp ce noi, torienii, eram înfolfiți cu mai multe straturi de haine pentru a ne proteja de frigul mușcător, el purta un costum-piele negru, mulat pe corp, direct pe

propria-i piele, dintr-un material eonist compus din milioane de microorganisme ce îi mențineau temperatura corpului cu ajutorul secrețiilor lor. Scârbos, dar foarte util în miezul iernii.

— Un mesager? am spus, aruncându-i lui Mackiel o privire încruntată.

Livrarea trebuie să fi fost de o foarte mare importanță dacă mesagerul ieșea din Casa Concordului, singurul loc unde torienii, eoniștii, archienii și ludiștii făceau afaceri împreună.

Mackiel s-a scărpinat pe gât cu degetele sale pline de inele; un tic nervos.

— Nu ești pregătită pentru provocare?

I-am răs batjocoritor în nas.

— Ba bineînțeles că sunt.

Eram cel mai bun hoț de buzunare dintre ai lui, strecurându-mi mâna în și din buzunarele oamenilor cu o atingere ușoară ca un fulg.

— Și, nu uita...

— Intră repede! Ieși și mai repede!

M-a prins de braț înainte să apuc să alunec de pe acoperiș și să dispar. Avea o expresie serioasă; trecuseră luni bune de când nu mă mai privise așa – de parcă i-ar fi păsat. Aproape că m-a pufnit râsul, dar sunetul s-a blocat undeva între piept și gât.

— Să nu te lași prinsă! mi-a spus.

Am zâmbit ironic auzindu-i îngrijorarea.

— Când mi s-a întâmpnat asta vreodată?

Am coborât de pe acoperiș și m-am strecurat în mulțime.

Nu am apucat să ajung prea departe, căci un bătrân s-a oprit brusc în fața mea și și-a ridicat mâna pentru a-și apăsa patru degete pe buze, în semn de respect față de regine – salutul *cuvenit*, spre deosebire de versiunea cu degetul mijlociu a lui Mackiel. M-am proptit în călcâie. Tocurile mele cu țepi s-au înfipt în pavajul uzat. M-am oprit la timp, obrazul meu ștergând partea din spate a umerilor săi.

La naiba! Care era treaba cu palatul ăsta, de inspira o asemenea prostie crasă? Nu era ca și cum ai fi putut vedea ceva prin sticla aurie. Și, chiar dacă ai fi putut, și ce? Reginelor nu le păsa de noi. Și în niciun caz de cineva ca mine.

I-am împins bătrânului bastonul din mână, iar el s-a dezechilibrat. S-a întors spre mine, cu fața cuprinsă de enervare.

— Scuze! i-am spus.

Am fluturat din gene pe sub pălăria cu boruri largi.

— Am fost împinsă de mulțime.

Expresia i s-a îmblânzit.

— Stai liniștită, draga mea.

A înclinat din cap.

— Să ai o zi minunată!

I-am zâmbit inocent înainte să bag ceasul lui de buzunar din argint într-un pliu ascuns al fustei mele. Ca să se învețe minte.

M-am ridicat pe vârfuri să îmi caut ținta. *Acolo*. Nu părea să fie mult mai mare decât mine – poate să fi avut optsprezece ani. Costumul venea pe el ca o a doua piele – de la vârfurile degetelor până la gât, acoperindu-i trunchiul, picioarele, chiar și labele picioarelor. În timp ce eu mă luptam cu corsete și fuste bătoase în fiecare zi, nu îmi imaginam că acest costum ar fi fost mai ușor de îmbrăcat.

Și totuși, invidiam materialul și libertatea de mișcare pe care acesta i-o acorda. La fel ca în cazul lui, mușchii mei erau bine definiți datorită alergării, săriturilor și cățărării constante. În timp ce nu era neobișnuit pentru un torian să fie suplu și în formă, mușchii mei nu erau formați în urma navigării înspre și dinspre Archia sau de la descărcarea bunurilor grele în porturi. De multă vreme fusesem cuprinsă de partea mai întunecată a Toriei. Ascunsă sub straturile modeste și corsetele strâmte, nimeni nu îmi bănuia viclenia. Munca.

Mesagerul a ezitat la baza treptelor Casei Concordului, aranjând ceva în geantă. Asta era șansa mea. Bătrânul mă inspirase.

M-am năpustit spre treptele lustruite din ardezie, holbându-mă la palat cu cea mai bună imitare a venerației – sau, mai bine zis, o privire tâmpă – pe față, cu cele patru degete în apropierea buzelor. În timp ce mă apropiam de mesager, mi-am înfipt degetul mare de la picior într-un gol dintre două dale și m-am prăvălit ca o păpușă din cârpe. Deloc elegant, dar ar fi trebuit să îmi împlinesc scopul. Învățasem pe propria-mi piele că orice pretext poate fi depistat cu ușurință. Iar eu eram hotărâtă să îmi duc planul la bun sfârșit.

— Ah! am țipat în timp ce mă izbeam de băiat.

Jumătatea mea ticăloasă a savurat bufnetul care s-a auzit când s-a izbit de pământ. Am aterizat deasupra lui, mâna mea găsindu-și calea spre geanta lui.

Mesagerul și-a revenit rapid în fire, împingându-mă la o parte, mâna lui dreaptă răsucindu-se strâns în jurul genții. Poate că asta nu era prima lui întâlnire cu pungașii lui Mackiel. M-am abținut să-i arunc o privire lui Mackiel, știind că el mă urmărea nerăbdător de pe acoperiș.

Întotdeauna ne urmărea.

Schimbând tactica, m-am rostogolit, zdrelindu-mi intenționat genunchiul de pavaj. M-am smiorcăit ca toriana inocentă ce mă prefăceam a fi. Mi-am ridicat capul să îmi arăt fața de sub pălăria pe care o purtam și ca să îl studiez.

Arăta exact ca un eonist, cu ochii așezați simetric, buze cărnoase, pomeți bine definiți și mandibulă proeminentă. Aspectul scontat prin construcție. Bucle de păr negru îi încadrau fața bronzată. Pielea îi era delicată, dar rezistentă. Deloc ca pielea mea palidă, ce se crăpa și se exfolia din cauza vântului în timpul iernii și se ardea în soarele fierbinte al verii. Mă fixa cu o pereche de ochi deschiși la culoare, aproape incolori, nu cu ochii căprui

caracteristici eoniștilor, care îi apărau de lumina puternică a soarelui. Oare asta îl ajuta să vadă în întuneric?

— Ești în regulă? m-a întrebat, fără ca fața lui să trădeze vreun sentiment.

Fetele eoniștilor erau, de regulă, înghețate, precum cea mai mare parte a sectorului lor.

Am dat din cap.

— Îmi pare atât de rău!

— E în regulă, mi-a spus, dar mâna lui ținea în continuare cu fermitate geanta, căci eu încă nu-mi terminasem sceneta.

A aruncat o privire ghetei mele negre, care acum era zgâriată la vârf, locul în care se înfipsese între dale, apoi mi-a privit genunchiul pe care îl înconjurasem cu mâinile.

— Sângerezi, mi-a spus mirat.

Într-adevăr, credea că fusese o înscenare pentru a putea pune mâna pe lucrurile lui.

M-am uitat la fusta mea albă. O pată de culoare roșie începuse să apară prin lenjeria mea de corp și îmi cuprindea genunchiul văzând cu ochii.

— Vai mie!

M-am prefăcut că leșin. Am privit în sus, spre soarele strălucitor, până când am început să lăcrimez, apoi mi-am întors privirea spre el.

— Poftim.

A scos o batistă din geantă și mi-a pus-o în palmă. Mi-am mușcat buza pentru a putea ascunde un rânjet.

— Nu mă uitam pe unde merg. Palatul mi-a distras atenția.

Ochii ciudat de deschiși la culoare ai mesagerului au aruncat o privire scurtă domului din spatele nostru. Fața lui nu a trădat nicio emoție.

— E frumos, mi-a spus. Felul în care soarele luminează domul, de parcă ar fi în viață.

M-am încruntat. Eoniștii nu apreciau frumusețea. Nu era ceva prețuit de ei, ceea ce era chiar ironic având în vedere cât de atrăgători erau în genere.

Mi-am adunat poalele rochiei cu mâinile și am început să o ridic peste genunchi.

— Ce faci? m-a întreat.

Mi-am înghițit un hohot de râs.

— Verificam cât de grav e.

M-am prefăcut că abia atunci mi-am amintit de unde provine el.

— Ah!

Mi-am aranjat fusta să îmi acopere picioarele.

— Cât de nepotrivit din partea mea!

Intimitatea era la fel de străină în Eonia precum emoțiile.

— E în regulă, a spus, dar și-a ferit privirea.

— Poți să mă ajuți să mă ridic? l-am întreat. Cred că mi-am sucit glezna.

Și-a întins stângaci mâinile înainte să se decidă că e mai sigur să mă apuce de coatele acoperite. M-am sprijinit cu tot corpul pe el, pentru a mă asigura că nu va simți diferența de greutate în timp ce îmi strecuram mâna în geanta lui. Degetele mele au apucat ceva rece și neted, cam de mărimea palmei mele. Caseta de comunicare. Am șterpelit-o din geantă și am băgat-o într-un buzunar secret al fustei. De îndată ce m-a așezat pe picioare, mi-a dat drumul de parcă ar fi atins un pește vechi de o lună.

— Crezi că poți să pășești? m-a întreat.

Am încuviințat, dar m-am clătinat pe picioare. Pungașii începători se dădeau de gol renunțând la scenetă prea repede după ce puneau mâna pe pradă. Și pe mine *chiar* mă durea genunchiul.

— Nu prea cred.

Vocea mea era moale și fără suflu.

— Unde aş putea să te duc?

— Acolo.

I-am arătat un scaun și o masă libere din fața unei cafenele.

M-a ținut de cot în timp ce m-a ajutat să merg până acolo, făcându-și loc prin mulțime cu ajutorul umerilor săi lați. M-am prăbușit pe scaun și mi-am apăsat batista pe genunchi.

— Îți mulțumesc!

Mi-am înclinat capul, în speranța că va pleca.

— O să fii în regulă? m-a întrebat. Nu ești singură, nu?

Știam că Mackiel ne urmărea de undeva din apropiere.

— Nu, nu sunt singură.

Am încercat să par indignată.

— Sunt aici cu tatăl meu. Are niște treburi de rezolvat acolo.

Am făcut un semn vag cu mâna înspre magazinele din apropiere. Mesagerul s-a aplecat să mă privească pe sub borurile pălăriei. Am tresărit. Era ceva tulburător la ochii lui, văzuți mai de aproape. Păreau a fi niște oglinzi. Și totuși, cu el holbându-se la mine, chiar mă simțeam ca fata care pretindeam că sunt. O fată care își petrecea ziua în Concord cu familia, pentru a se bucura de răsfățul celorlalte sectoare. O fată a cărei familie era întregă. O fată care nu își distrusese fericirea.

Momentul a trecut.

Umbra unui anume sentiment i-a apărut pe față pentru o clipă.

— Ești sigură? m-a întrebat.

Să fi fost asta îngrijorare sinceră?

Simțeam răcoarea casetei metalice lipite de picior și privirea arzătoare a lui Mackiel pe spatele meu.

„Intră repede! Ieși și și mai repede!”

Trebuia să mă distanțez.

— Trebuie să mă odihnesc puțin. O să fiu în regulă.

— Păi, atunci... , mi-a zis, privind înapoi spre Casa Concordului cu mâna pe geantă.

Ca mesager, întârzierea lui nu ar fi fost tolerată.

— Dacă vei fi în regulă. . .

Aștepta să îl trimit la plimbare. Poate că îmi exageram fragilitatea.

— Da, voi fi în regulă aici. Promit!

A încuviințat bățos din cap în stilul eonist, apoi mi-a spus:

— Fie ca reginele să domnească mereu! Împreună, și totuși separate.

Schimbul standard de politețuri între locuitorii diferitelor sectoare. S-a întors să plece.

— Împreună, și totuși separate, am recitat și eu.

Înainte ca el să apuce să facă vreun pas, sărisem din scaun și mă aruncasem în mulțime.

Strângeam caseta de comunicare în mână în timp ce alergam.

CAPITOLUL DOI

Iris *Regina Archiei*

Legea numărul unu: Pentru a proteja pământurile fertile ale Archiei, regina trebuie să susțină stilul de viață umil, dar sârguincios, al societății.

IRIS SE FOIA INCONFORTABIL PE TRON, REARANJându-și fusta țepănă. Razele soarelui de la amiază se revărsau prin tavanul sub formă de dom, căzând pe cadranul auriu înălțat de dedesubt. Harta Quadarei era întipărită pe fața acestuia, cu șanțuri late reprezentând zidurile ce împărțeau regatul. Un glob auriu era așezat în centrul cadranului, refractând lumina soarelui în raze, evidențiind sute de cuvinte gravate într-un scris cursiv în marmura de pe pereții sălii tronului. Cuvintele aminteau fiecare regină și pe cei care vizitaseră curtea, tranzacțiile aprobate între sectoare și regulile stricte cărora reginele trebuiau să li se supună. Codul Reginelor.

Cele patru tronuri și reginele corespunzătoare erau așezate în cerc de jur împrejurul cadranului. În timp ce sectoarele rămâneau despărțite, reginele conduceau de la aceeași curte.

Împreună, și totuși separate.

Fiecare privea în exteriorul secțiunii sale a camerei circulare, un blazon pictat însemnând locul unde îi începea sectorul.

Următoarea programare a lui Iris a pășit din exteriorul zonei ce separa vizitatorii de la curte de regine. A aruncat o privire către una dintre surorile-regine, Marguerite, care stătea lângă ea. Marguerite a ridicat amuzată dintr-o sprânceană în timp ce bărbatul a făcut plecăciunea, atingând cu nasul marmura lustruită de sub propriile-i picioare. Stătea deasupra blazonului Archiei: o insulă rurală mărginită de crengi, frunze și flori, cu un cerb pe vârful unui munte, pictat cu tușe aurii îndrăznețe.

Acum în vârstă de treizeci de ani, Iris nu își mai văzuse tărâmurile natale de doisprezece ani. Dar toată viața ei avea să își amintească aerul proaspăt, pădurile luxuriante și dealurile domoale.

Când bărbatul s-a ridicat, tot nu voia să întâlnească privirea reginei. Păcat, căci ea avea ochi minunați.

— Regina mea, a început el cu o voce tremurată.

Bun! Iris inspira teamă. Un țel consumator de timp, dar care merita osteneala.

Știa că Archia putea fi perceput cu ușurință ca fiind cel mai puțin grozav dintre toate sectoarele, întrucât archienii erau destul de discreți, rareori traversând canalul către continent din cauza neîncrederii universale în mașinării. Se concentrau pe munca fizică și pe un trai decent, chiar modest.

— Vorbește!

Iris a fluturat din mână către bărbatul dinaintea ei.

— Nu am toată ziua la dispoziție.

Broboane de sudoare i-au alunecat bărbatului printre sprâncene, către vârful nasului. Nu le-a șters. Iris și-a încrețit nasul a înțelegere – singurul semn de milă pe care acesta urma să îl primească.

— Am venit aici să vă cer energie, a spus bărbatul. Ea s-a încruntat, iar el a clarificat imediat: *Electricitate* – avem nevoie de electricitate.

Iris trebuia să își reamintească faptul că bărbatul era guvernatorul Archiei, deși acest titlu însemna prea puțin în fața ei. Reginele reprezentau puterea. Nimeni altcineva.

Puterea era un joc, iar de-a lungul anilor, Iris se perfecționase în asta.

— Aveți nevoie de curent electric?

Iris s-a aplecat în față.

— Nu.

În timp ce restul sectoarelor aveau curent electric, Archia continua să folosească numai ceea ce putea fi *modelat cu mâna și cu sufletul* – un proverb tradițional archian.

Într-un final, guvernatorul a ridicat o mână tremurândă să își șteargă sprâncenele.

— Electricitatea ar permite folosirea utilajelor, a continuat guvernatorul. Muncitorii se chinuie să țină pasul cu programul de livrări impus de Toria anul acesta. Vă rog să vă mai gândiți, regina mea!

Ea s-a lăsat pe spate și a lăsat să-i scape un hohot de râs.

— Ai destulă minte ca să nu îmi ceri așa ceva.

Era adevărat că populația Quadarei era într-o continuă creștere și, indiferent ce ar fi încercat, orice alt sector în afară de Archia rămânea sterp.

Națiunea divizată a Quadarei era un ecosistem, fiecare sector având propriul rol. Archia asigura recoltele și resursele naturale; Eonia dezvolta medicina și tehnologia; Ludia asigura arta, moda și divertismentul, iar Toria aranja importurile și exporturile între sectoare. Iar Codul Reginelor susținea sistemul.

Archia era singura speranță a întregului popor, motiv pentru care Iris trebuia să își protejeze sectorul natal cu orice preț. Nu putea risca suprasolicitarea terenurilor prin folosirea utilajelor. Dacă Archia ar fi fost distrusă, Quadara ar fi murit de foame.

În timp ce unii considerau Archia ca fiind primitivă, aceasta nu era slabă. Nu atât timp cât o conducea Iris.

Governatorul și-a răsfrânt buza de jos.

— Știu că nu ar trebui să luăm tehnologie din alte sectoare, dar...

— Și atunci, mă plictisești cu această conversație pentru că...?

— Poate ar trebui să accepți asta? a întrebat Marguerite.

La patruzeci de ani, ea era cea mai în vârstă regină și cu domnia cea mai lungă, deseori fiind vocea rațiunii. Chiar dacă ultima ei programare pentru ziua respectivă fusese anulată, continua să urmărească întâlnirile de la curte cu interes. Ca toți ceilalți torieni, curiozitatea ei pentru alte culturi nu putea fi niciodată satisfăcută.

O pierdere totală a timpului lui Marguerite, s-a gândit Iris. A sfredelit-o cu privirea pe regina-soră.

— Asta nu te privește pe tine, Marguerite.

Tonul îi era totuși iertător; stătea în natura reginei toriene să își bage nasul acolo unde nu era treaba ei.

Marguerite și-a dat după ureche o șuviță de păr auriu ce începuse să încărunțească.

— Îți amintești că am rugat-o pe Corra să își pună doctorii să dezvolte un vaccin care să prevină răspândirea bolii de sânge. Uneori trebuie să ocolim un pic regulile, însă fără să le încălcăm.

Iris și-a înclinat capul pentru a vedea părul negru, împletit, al Correi, coafat în stilul comun al eoniștilor, coroana aurie scânteind în contrast cu pielea ei închisă la culoare. Însă regina în vârstă de douăzeci și cinci de ani a Eoniei nu le-a privit la auzul menționării oamenilor ei de știință. Stessa însă, regina Ludiei, le urmărea cu o grimasă pe chip, de parcă Iris o enerva. Probabil că așa si era, din moment ce orice făcea sau spunea Iris părea să o enerveze pe regina în vârstă de șaisprezece ani.

— Aceea a fost o situație total diferită, i-a spus Iris lui Marguerite, ignorând privirea Stessei. Boala amenința să îți șteargă întregul popor de pe fața pământului. Vaccinul a fost o intervenție singulară; nu ți-a schimbat semnificativ sectorul. Chiar dacă aș permite folosirea utilajelor pentru o scurtă perioadă de timp, cum ne vom mai putea întoarce la vechile obiceiuri? Nu pot risca.

Marguerite i-a zâmbit înțeleghătoare, dar amuzată, de parcă Iris era încăpățânată doar de dragul încăpățânării.

— Nu, a spus Iris, întorcându-și privirea înapoi către guvernatorul Archiei. Curentul electric nu provine din sectorul nostru, așadar, nu îl vom folosi niciodată. Nu vom primi ajutor de la utilaje și de la vrăjitoria automatizărilor lor.

Iris văzuse ce făcuse tehnologia în Eonia și nu avea de gând să lase să se întâmple același lucru și în sectorul ei. Cu pământurile în mare parte înghețate și neprimitoare din nordul teritoriului, Eonia nu avusese de ales și trebuise să se concentreze doar pe progresele tehnologice și chiar și pe modificările genetice pentru a supraviețui. În schimb, își pierduseră o parte din umanitate. Sau, cel puțin, asta era ceea ce credea Iris. Nu s-a putut abține să o privească pe Corra încă o dată.

Iris nu a ratat privirea aruncată de guvernator către șirurile de candelabre electrice din cele patru coridoare ce conduceau la sala centrală a tronurilor. Ea știa că lăsa impresia că se bucură de minunile tuturor sectoarelor, dar guvernatorul nu știa că Iris încă citea la lumina lumânării și se spăla în izvoarele naturale cu apă caldută din grădina ei privată, în loc să folosească apa încălzită din sistemul de alimentare cu apă al palatului. Nu avea de gând să poarte cu el o discuție cu privire la obiceiurile ei de igienă personală.

În lipsa unui răspuns de la bărbat, Iris a ridicat din sprânceană și a întrebat:

— Mai ai ceva de adăugat?

Guvernatorul a clătinat din cap.

— Prea bine! a răspuns ea. Și dacă cineva are ceva de spus împotriva deciziei mele, știe unde să mă găsească. Palatul are întotdeauna porțile deschise pentru oamenii mei.

Acestea fiind zise, s-a ridicat și a coborât de pe podium, lăsându-și surorile-regine cu ceilalți curteni.

Iris s-a hotărât să petreacă restul zilei în grădina ei cultivată de la palat. În copilărie, se bucurase de nenumărate ore petrecute pe terenurile imaculate dimprejurul casei părintești. Acolo își imaginase întreaga domnie și cum avea să conducă un întreg sector. Iris fusese un copil singuratic și, deși crezuse că se pregătise suficient pentru a deveni regină, nu s-ar fi gândit vreodată că cineva i-ar fi putut influența domnia.

Sau inima.

Grădina era plasată în sectorul archian al palatului, care era, la rândul său, împărțit în patru, cum era și țara. Aceasta se afla în exteriorul domului auriu, pe vârful unei coline de unde se vedea canalul dinspre insula alăturată, Archia. Cu mult timp în urmă, unul dintre strămoșii ei solicitase acces către natură – către viață. Codul Reginelor stabilea că acestea nu aveau voie să părăsească niciodată palatul – pentru siguranța lor și pentru a se garanta că nu vor fi influențate din exterior.

Iris nu avea să mai pășească vreodată în propriul sector, să mai soarbă din priviri frumusețile Archiei sau să vadă cerbii și căprioarele cutreierând munții.

S-a lăsat pe spate pe divanul ei din lemn negru; acesta s-a afundat în iarbă, în timp ce fusta neagră a acoperit cadrul. Și-a scos coroana grea și a așezat-o pe masa de alături. A înclinat capul, delectându-se cu razele soarelui ce îi atingeau pielea. Izvoarele cu apă caldă susurau prin preajmă, amintindu-i de micul pârau ce curgea nu departe de casa părintească.

Asta trebuia să fie suficient.

De asemenea, conform cu Codul Reginelor, Iris fusese crescută de părinți adoptivi în afara palatului în regiunea pe care avea să o conducă într-o bună zi. Dar, deși fusese crescută într-o colibă modestă, nu își dorise niciodată altceva. Nu știa *cum* să își dorească lucruri pe care nu le văzuse, pe care nu le experimentase vreodată. Învățase tot ce putuse despre ținuturile, animalele și poporul ei. Și despre trecutul întunecat al Quadarei.

Archia fusese un refugiu neatins de problemele țării timp de sute de ani; de fapt, abia când Toria își construise propriile nave și începuse să călătorească spre vest, insula luxuriantă fusese descoperită. Celelalte sectoare deveniseră disperate, resursele lor naturale fiind aproape epuizate. Și iată Archia cea înfloritoare, numai bună pentru a fi exploatată.

În timp ce fiecare regiune își dezvoltase propriile calități și resurse, toate aveau aceeași slăbiciune. Gelozia.

Și așa începuseră Războaiele Dintre Sectoare. Duraseră aproape zece ani, cu mii de vieți pierdute. În tot acest timp, celelalte regiuni încercaseră să cucerească Archia. Dar planurile lor erau prostești. Eoniștii nu aveau habar de creșterea animalelor, torienii deveniseră nerăbdători să descopere noi ținuturi, iar ludiștii nu voiau să își murdărească prețioasele ținute îngrijind culturile.

Apoi reginele fondatoare ale Quadarei construiseră zidurile pentru a separa regiunile, încheind odată pentru totdeauna Războaiele Dintre Sectoare. Zidurile permiteau existența unui spațiu sigur, permițând sectoarelor să continue să se dezvolte independent și în armonie.

Archia era din nou în siguranță.

Iris părăsise prima dată pământurile natale în ziua împlinirii a optsprezece ani, când fusese informată că îi murise mama. Traversase canalul spre palat pe un vas torian. Își îmbrățișase noua

lume și tronul într-o clipită, insistând să se prezinte la curte la doar câteva minute după ce mama sa fusese îngropată sub palat. În acea noapte stătuse trează până în zori citind despre istoria țării și diplomație. Nimic nu o putea zdruncina pe Iris. Nici măcar moartea mamei ei.

Iris și-a deschis ochii verzi și a privit cerul de un albastru intens – bucurându-se de răgazul de la palatul auriu și trainic. Palatul fiind acoperit de cupola din sticlă aurie, fiecare încăpere și toate obiectele din acestea căpătau o nuanță aurie. Chiar și pe timpul nopții, coridoarele erau învăluite într-o ceață de un auriu-închis, de parcă întunericul nu ar fi îndrăznit să atingă reginele cu degetele sale negre ca cerneala.

Când Iris a privit către norii de pe cer, s-a gândit la tatăl său. Nu la tatăl ce îi era rudă de sânge – un bărbat care nu fusese niciodată recunoscut de către mama sa –, ci la cel care o crescuse în Archia. Pe vremea când era copilă, îi povestea despre reginele din ceruri, cele decedate, ce trăiseră în sectoarele fără frontiere, privindu-și rudele pe care le lăseseră în urmă. Când era singură, se uita la nori și le împărțea cele mai mari temeri și nemaipomenitele ei visuri, știind că secretele sale sunt în siguranță cu aceștia. Cei mai de încredere prieteni ai ei.

Apoi ajunsese la palat și cunoscuse reginele. Petreceau fiecare seară împreună – adeseori rămânând treze mai mult decât ar fi fost considerat „cuvincios”, discutând despre copilăriile, familiile și sectoarele lor. Iris nu mai era singură.

Și totuși, deseori privea către cer, însă acum vorbea cu tatăl ei, de mult decedat.

— Tată, nu am cedat, a rostit ea. Codul Reginelor este și va fi mereu de o importanță capitală. Totuși, există anumite legi care se referă la regine, la *mine*, și care, de-a lungul timpului, am ajuns la concluzia că sunt irelevante.

Până și rostirea cu voce tare a acestor cuvinte părea greșită. Iris a clătinat din cap. Ea ar fi trebuit să fie mai puternică, să aibă tărie de caracter.

— Noi suntem reginele. Ar trebui să putem schimba regulile care nu afectează sectoarele și pacea pe care noi o menținem. Ar trebui să avem *un pic* de control asupra propriilor noastre vieți.

A clătinat din cap.

— Voi continua să lupt pentru Archia și să protejez tot ce avem, dar îmi doresc mai mult.

A clătinat din nou din cap, gândindu-se la cererea guvernatorului.

— Nu neapărat pentru Archia, ci pentru mine.

Ura faptul că părea atât de lipsită de putere.

— Am un plan.

A lăsat să-i scape o răsuflare îngreunată.

— Am rămas mult prea mulți ani tăcută. Dar gata! Măine lucrurile se vor schimba. Codul Reginelor *se va* schimba. Măine voi...

O albină a înțepat-o în gât. O ciupitură intensă, urmată de o amorțeală dureroasă.

Albinele, ca toate celelalte gănganii și insecte, trebuiau eradicate din grădină cu un spray. *O altă creație minunată a eoniștilor*, a cugetat Iris enervată. Nu avea o problemă să își împartă grădina cu creaturi ce *ar fi trebuit* să fie parte din ea. Dar consilierii insistaseră că așa era mai bine, pentru siguranța lui Iris.

Un zâmbet i-a apărut pe față; poate că natura înfrânsese tehnologia până la urmă, învingând sprayul. Abia aștepta să jubileze la masa de seară în fața Correi, povestindu-i despre noile ei descoperiri.

Înțepătura albinei a devenit din ce în ce mai dureroasă, până în punctul în care Iris nu mai putea să înghită. Saliva i se aduna în gât. Oare era alergică?

Și-a dus mâna la ciupitură și a găsit o despicătură adâncă în piele. Când și-a retras mâna, era plină de sânge. Un bocet înecat i-a scăpat de pe buze.

O siluetă a apărut deasupra ei, afișând un rânjet amenințător și încântat. Un cuțit subțire reflecta o rază de soare, picături roșiatice alunecând de pe lamă.

A cuprins-o furia în timp ce sângele i se prelingea pe gât. Brațele i-au zburat pe spate, trântindu-i coroana la pământ.

Revoltător! Sunt regina Archie!

Cum îndrăznește cineva să îmi taie g. . .